

Mai küldetés

Kedves Olvasók!

Krisztus küldetése mindig időszerű. Krisztus kétezer évvel ezelőtt kiválasztotta az apostolokat és tanítványokat, és elküldte őket minden teremtményhez: „menjetek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket!” (Mt 28,19.) Krisztus küldetése mindegyikünkre vonatkozik. Ma Krisztus bennünket küld mindenhova, hogy elmenjünk és az örömhírt elvigyük minden embernek.

A küldetés minden emberhez szól. Legfőképpen azokhoz, akik leginkább segítséget szorulnak. Kötelezővé válik, hogy teljesítsük Krisztus parancsait, aki számontart minden tevékenységet és jócselekedetet, ahogyan olvassuk: „Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.” (Mt 25,40)

Mint missziósok a jubileumi évben keltsünk reményt a rászorulóknak, a szenvedő egyházközösségekben, ha csak apró adományokkal, imával is. Éreztessük, hogy akármennyire nehéz is a helyzet, mindig van remény, mert Krisztus él és benne van reményünk.

„Ne félj, mert én veled vagyok!”

(Iz 41,10)

A magyarországi Pápai Missziós Művek a missziós gyűjtéssel főképpen a szegény országokban lévő egyházmegyéket támogatja, a rászoruló és a szenvedő egyházközösségek megsegítése céljából. Ezért kérjük kedves olvasóinkat, hogy gondoljanak az ilyen keresztény közösségekre. Megköszönjük az imákat és adományokat.

A keresztény hivatás és küldetés olyan, mint a fényhordozó, aki a sötétségben világít, a fény pedig maga Jézus Krisztus, a végtelen szeretet. A missziós küldetés Krisztus szeretetéből indul ki és Isten szeretetét osztja meg. Minden misszionárius Isten szeretetét hordozza, és érezteti Isten szeretetét az emberek életében. Nem önmagáért teszi a küldött, hanem Isten legnagyobb szeretetéért és dicsőségéért. Együtt érezve a körülötte lévő embertársaival, egyúttal tanúságot tesz az egyetemes egyházzal. Minden megkeresztelt embernek feladata, hogy tegyen tanúságot szóval és jó cselekedettel.

Kedves Olvasóinknak kívánok tartalmas készülődést az ünnepekre és áldott Húsvétot! Jézus valóban feltámadt a halálból! Adjon családjának sok szeretetet és békét!

Remis atya

Animátorok éves találkozója

A Szent Gyermekség Műve missziós animátorainak idei éves találkozója Máriabesnyőn volt 2025. február 7. és 9. között. A bevezetésben a PMM Igazgató, Remis atya Ferenc pápa 2025-ös világmissziós üzenetét idézte fel: **„A remény misszionáriusai a népek között.”** Beszédében kihangsúlyozta, hogy a mi reményünk maga Jézus Krisztus, és az Ő nyomában kell járnunk. Mint Szent Gyermekség missziós tagok a remény hordozói is vagyunk a népek között. Azért feladatunk megújítani a remény misszióját, reményt kell keltenünk az emberekben, amely nem egyszerű feladat, kihívásokkal és elkötelezettséggel jár. Missziós feladatunk minden napra és minden helyzetre szól.

A találkozás második részében megtervezték az éves programot és azon tanakodtak, hogyan lehetne minél több egyházközségbe eljuttatni a Szent Gyermekség közösséget, amelynek a jelmondata: **„Kis imával és kis áldozattal gyermekek segítenek a gyermekeknek.”** Minden bátor és missziós lelkületű gyermeket hív a Szent Gyermekség közösség, hogy vegyenek benne részt és segítsenek más gyerekeken.

Szent Gyermekség tábor

Az idei évben a Szent Gyermekség missziós tábor Mátészalkán lesz. A kiválasztott mottó, amely vezérelni fog a táborban a jubileumi évben: **„A reményben legyetek derűsek.”** A tábor időpontja: július 17-e csütörtöktől július 20-a vasárnapig. Szerepünkkel várjuk a missziós gyermekeket.

Éves projekt támogatása

Az idei éves projekttel két különböző célt fogunk támogatni. Elsősorban egy rászoruló magyar családot fogunk segíteni, ahol az édesapa elhunyt és az édesanya egyedül maradt 3 gyermekével. Másodsorban egy dél-szudáni iskolában tanuló szegény gyermekeket fogunk támogatni.

PMM iroda

Európai PMM igazgatók találkozója

Mint minden évben, idén is lezajlott az európai PMM igazgatók találkozója, ezúttal Varsóban, február 24. és 27. között. A lengyelországi PMM igazgatóság látta vendégül a huszonöt országból érkező vendégeket. A találkozás helyszíne a lengyelországi karitás központjában volt.

A találkozás első napján a varsói érsek, aki egyben a lengyel Püspöki Konferencia elnöke, Tadeusz Wojda SAC, találkozott az igazgatókkal. Előadásában felsorolt számos tevékenységet, pl. pasztorális tevékenységeket, karitatív és szociális tevékenységeket, amelyeket szívesen folytatnak a lengyel egyházmegyékben. Az érsek számos kihívásról, nehézségről számolt be, melyek az evangélium hirdetésének és Isten országa építésének útjában állnak.

A találkozás második napján Jan Piotrowski püspök, az európai missziós bizottság elnöke találkozott a résztvevőkkel. Beszédében beszámolt a lengyel egyház szerepéről az ország felépítésében és az egyház közreműködéséről a missziós országokban. Hangsúlyozta, hogy ez a lengyel egyházi szerepvállalás és a missziós országok támogatása valóban elismerést érdemlő.

A harmadik napon a PMM négy ágazatának elnökei is találkoztak a résztvevőkkel. Buzdítottak bennünket, hogy új lehetőségeket találjunk a missziós lelkület hirdetésére, elterjesztésére. Hangsúlyozták, hogy nagy kihívás Isten országért fáradozni a mai világban, amikor az emberek annyira közömbösek. Bátorítottak, hogy ne csüggedjünk, lelkesedésünk ne lankadjon, fáradozásunk nem hiábavaló.

Az utolsó napon a lengyelországi apostoli nuncius, Antonio Guido Filipazzi érsek mutatta be a záró szentmisét. Szentbeszédében megköszönte az igazgatók munkáját és fáradozásukat. Az éves találkozás mindig lehetőséget ad a résztvevőknek a megosztásra és egymástól tanulásra. Új lehetőségeket keresünk, amelyeket bele lehet illeszteni az országok pasztorális feladataiba is.

Remis atya

Ferenc pápa üzenete a Világmisszió 99. ünnepére a Jubileum évében

A remény misszionáriusai a népek között

Kedves testvérek!

A 2025-ös jubileumi év világmissziós ünnepére, amelynek központi üzenete a remény (vö. *Spes non confundit c. bulla*), ezt a mottót választottam: „A remény misszionáriusai a népek között”.

1. Reményünk Krisztus nyomában

A harmadik évezrednek a 2000-es év jubileuma utáni első rendes jubileumát ünnepelve tekintetünket szegezzük Krisztusra, aki a történelem középpontja, „ugyanaz tegnap, ma, és mindörökké” (Zsid 13,8). Ő a názáreti zsinagógában azt mondta, hogy beteljesedett az Írás az ő történelmi jelenlétében, a „mában”.

Jézus mindent az Atyára bízott, teljes bizalommal engedelmeskedve az Ő emberiséget megváltó tervének, ami a béke terve egy reménységgel teli jövőre (vö. Jer 29,11). Így lett a remény isteni Misszionáriusa, legfőbb példaképe azoknak, akik a századok folyamán hordozzák az Istentől kapott küldetést a legszélsőségesebb megpróbáltatások közepette is.

Engedelmeskedve Urának és Mesterének és a saját szolgáló lelkének, az egyház Krisztus tanítvány-misszionáriusainak közössége, meghosszabbítja ezt a missziót, felajánlva életét mindenkiért a népek között. Íme az egyház, amit az Úr öröktől fogva és örökké hív, hogy kövesse nyomát: „nem egy statikus egyház, hanem egy missziós egyház, amely az Úrral jár a világ útjain” (*Szentbeszéd a püspökök zsinata rendes általános gyűlésének záró szentmiséjén*, 2024. október 27.). Ezért mi is érezzük magunkat arra ihletve, hogy induljunk el Jézus Urunk nyomában, hogy Vele és Benne legyünk a remény jelei és hírhozói mindenki számára, minden helyen és körülmények közt, amit Isten ad nekünk megélni.

2. A keresztyének, a remény hordozói és építői a népek között

Követve Krisztus Urunkat, a keresztyének arra vannak meghívva, hogy közvetítsék az Örömhírt osztva azoknak az életkörülményeiben, akikkel találkoznak, így válva a remény hordozóivá és építőivé.

Ad gentes misszionáriusok, akik az isteni hívást követve, elmentetek más nemzetek közé, hogy megismertessék velük Isten szeretetét Krisztusban, a ti életek konkrét válasza a Feláradott Krisztus megbízására, aki elküldte tanítványait, hogy evangelizálják a népeket (vö. Mt 28, 18-20).

Ennek a reménynek a horizontja felülmúlja a mulandó világi valóságokat és megnyílik az isteniek felé, amit a jelenben már megízlelünk.

Lassan eltűnik az összetartozás a technológiailag fejlettebb nemzetekben: össze vagyunk kapcsolva, de nem vagyunk kapcsolatban. A teljesítményközpontúság, valamint a ragaszkodás a dolgokhoz és hatalomvágyhoz arra indítanak bennünket, hogy magunkra koncentráljunk és képtelenek legyünk az önzetlenségre. Az evangélium, a közösségben megélve, visszaváltoztathat minket egy feddhetetlen, egészséges és megváltott emberiséggé.

A személyes kapcsolaton keresztül tudjuk közvetíteni az Úr együttérző Szívének szeretetét. Jézus Isten Fia emberi és isteni szívében minden ember szívéhez akar beszélni, mindenkit az Ő Szeretetéhez vonzva. „Minket arra hívtak, hogy folytassuk ezt a missziót: legyünk Krisztus Szívének és az Atya szeretetének a jelei, átölelve az egész világot” (*Beszéd a PMM általános gyűlésének résztvevőihöz, 2023. június 3.*).

3. Megújítani a remény misszióját

Meg kell újítanunk magunkban a húsvéti lelkiiséget, amit minden eucharisztikus ünnepségben megélünk, és főleg a húsvéti három szent napon, ami a liturgikus év központja és csúcsa. Krisztus megváltó halálában és feltámadásában vagyunk megkeresztelve, az Úr Húsvétjában, ami jelzi a történelem örök tavaszát. A húsvéti titkokból, amik megvalósulnak a liturgikus ünnepségekben és a szentségekben, folyamatosan merítsük a Szentlélek erejét, buzgalommal, elszántsággal és türelemmel, hogy dolgozhassunk az evangelizáció széles területén a világban.

A remény misszionáriusai imádságos férfiak és nők, mert „az az ember, aki remél, olyan ember, aki imádkozik”, ahogy hangsúlyozta a tiszteletreméltó Van Thuan bíboros, aki életben tartotta a reményt a hosszú megpróbáltatás alatt a börtönben, az erőnek köszönhetően, amit az állhatatos imából és az Eucharishtiából kapott (vö. F.X.Nguyen Van Thuan, *A remény útja*, Róma, 2001, 963.sz.). Ne felejtjük el, hogy az ima az első missziós tevékenység és egyidejűleg „a remény első ereje” (*Katekézis, 2020. május 20.*).

A zoltárok arra nevelnek minket, hogy reméljünk a csapások közepette, felismerjük a remény jeleit magunk körül, és hogy legyen bennünk az állandó „missziós” vágy, hogy Istent minden nép dicsérje (vö. Zsolt 41,12; 67,4).

Ima közben ég bennünk a remény szikrája, amit Isten gyújtott meg bennünk, hogy nagy tűz legyen, ami mindenkit megvilágít és megmelegít körülöttünk, konkrét cselekedetekkel és tettekkel, amiket maga az imádság ihletett.

Kedves testvérek, forduljunk Máriához, Jézus Krisztus Édesanyjához, a mi reménységünkhöz. Az Ő védelmére bízunk ezt a jubileumot és az eljövendő éveket.

Róma, Lateráni Szent János, 2025. január 25., Szent Pál megtérésének ünnepe

Ferenc pápa

(ford. Sz.B.)

Ferenc pápa imaszándékai

Április: az új technológiák helyes használatáért

Imádkozunk, hogy az új technológiák használata ne helyettesítse az emberi kapcsolatokat, tartsa tiszteletben az emberi méltóságot, és segítsen megoldást találni korunk válságaira.

Május: a munkakörülményekért

Imádkozunk, hogy a munka révén minden ember megtalálja a beteljesedést, a családok méltóságban élhessenek, és társadalmunk egyre emberibbé váljon.

Június: hogy növekedjen az együttérzés a világban

Imádkozunk, hogy mindannyian vigaszt találjunk Jézussal való személyes kapcsolatunkban, és az Ő Szívéből tanuljuk meg az együttérzést a világ iránt.

Szükség van-e ma is a misszióra?

írásunkban néhány, különböző földrészen és különböző helyzetekben élőket szólaltattunk meg.

Ha **Mary John Mananzan** az előtt született volna, hogy a spanyolok a XVI. században meghódították a Fülöp-szigeteket, akkor papnőként működhetett volna. Legalábbis, ha azt a tanulmányt követjük, amelyben a ma 84 éves teológusnő a nők akkori szerepéről értekezik. Ezek szerint az őshonos társadalomban a nő egyenjogú volt a férfival. A szellemi életben is volt funkciójuk egészen addig, amíg a spanyol hajók megérkeztek Luzon szigetéhez. Mindegyiken volt egy misszionárius. A magukkal hozott európai világkép hamarosan behatárolta a nők cselekvési és mozgásterét. Máig kihat ez a

Fülöp-szigetekre és félreállítja a nőket - mondja Mananzan.

Ma, jó 120 évvel a spanyol uralom vége után a Fülöp-szigetek Ázsia legkatolikusabb országa: kerekén 100 millió lakójának 80%-a követi ugyanazt a vallást, mint Domingo de Salazar, a szigetecsoport első püspöke, aki 1581-ben érkezett meg ide. Mary John Mananzan bencés nővér két dolgot hangsúlyoz: az egyik, hogy a hit nem alku tárgya, a másik: a hivatás. „Ha azt követjük, amit Jézus mondott, akkor kötelességünk az emberek oldalán állni” – mondja. Ő maga egyházi iskolába járt, aztán korán belépett a rendbe, külföldön tanult. Mikor visszajött a Fülöp-szigetekre, a munkások és szegények mellé állt. Megalapította az ország első feminista szervezetét, kiállt a nők egyházi hivatalokban elfoglalt helye mellett. „Nem fél?” Válasz: „Nem tudom, mitől kéne félnem.”

A misszió olyan megbízatás, amelynek értelmezése évtizedek óta vitákat vált ki: „Menjeteek tehát, tegyétek tanítványommá mind a népeket! Kereszteljétek meg őket az Atya és a Fiú és a Szentlélek nevére, és tanítsátok meg őket mindannak a megtartására, amit parancsoltam nektek” (Mt 28,19-20) - ez az ún. missziós küldetés. „Szükség van-e ma is a misszióra?” – kérdezik honlapjukon a verbiták, az egyik legnagyobb katolikus rend, amely 10 000 misszionáriussal 70 országban van jelen.

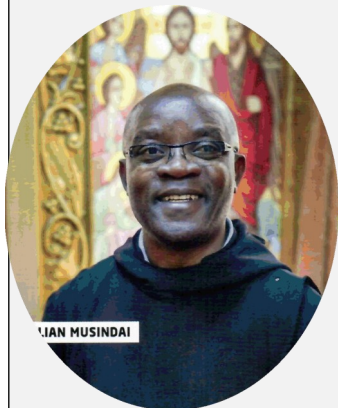
Elisabeth Biela 1971-ben hagyta el első ízben Európát. Ghánába repült, a messze Észak-Keleten lévő kis missziós állomásra. Gyermekekorrában Leverkusenben adományt gyűjtött a „szegény kínai pogányoknak” és az egzotikus Afrikáról álmodott. Ma sok minden másképp néz ki, mint ahogy a fiatal misszionáriusnő (Fehér Nővérek) annak

idején elképzelte. A muzulmán többségű Tamale tartományban tanítja hitoktatóként a gyermekeket, és összehasonlítja a Bibliát és a Koránt. Ramadánkor együtt imádkoznak. A gyermekek tanításán kívül hitoktatókat és közösségi segítőket képez ki. Ma egy interkulturális találkozóközpontban él más visszatért Fehér Nővérekkel és afrikai misszionáriusokkal együtt. Most a menekülteknek segít. Jelenleg a helyi közösségek kezében van a munka, ami mindig is a cél volt. És csatlakoznak fiatal nők, hogy a társadalom peremén élők közé menjenek.

Maximilian Musindai Kenyából származik, bencés szerzetes. Egy maréknyi segítővel alapította

5 évvel ezelőtt az arab világ első kopt-katolikus kolostorát Egyiptomban. Provokációnak tűnik, de Maximilian atya máshogy látja: inkább a béke és párbeszéd kifejeződésének. „A különböző vallású emberek jó együttélése ma fontosabb, mint valaha. Csak akkor működhet, ha az ember ismeri és megérti a másik hitét” – hangsúlyozza. A kolostor maga nem egy impozáns épület, inkább egy szerény családi ház melléképületekkel. A környező földeket a szerzetesek művelik. A szomszédokkal bizalomteljes viszonyt ápolnak. A környező falvakból sok embernek biztos munkát ad a farm. Amikor nem dolgoznak, akkor imádkoznak – „ora et labora” – a bencés regula szerint. Ezért Max atya a kis kápolna mellett létrehozott egy muzulmán imatermet is.

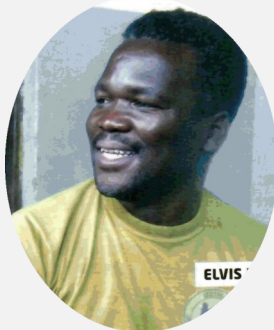
Gregor Schmidt német Comboni-misszionárius 48 éves. 10 éve él a nuerek közt Dél-Szudánban. Az Old Fangak-i kis Szentháromság plébánián egy-egy testvér Mexikóból és Guatemalából származik, egy harmadik pedig Dél-Szudánból. A félreeső Malakal egyházmegye olyan nagy kiterjedésű, mint Németország kétharmada. 200 000 ember él itt, ebből 40 000 katolikus. Négynapos gyaloglást is vállal Gregor atya a mocsaras területen át, hogy elmenjen a legtávolabbi közösségekhez. Nincs mobiltelefonhálózat, áram is alig. Az etnikai konfliktusok és családi viaszályok erőszakkal járnak együtt. „Az egyház itt pozitív hatással van a társadalomra” – mondja Gregor atya. Igazságosság, béke és megbocsátás – ezek itt a nagy témák. „Mi itt élünk az emberek között, megtanuljuk a nyelvüket, a konfliktusokban és a képzési ügyekben tudunk segíteni.” Ezért Gregor atya kérte a kormányt, hogy építsenek fel egy vizsgaközpontot. Ez volt az első az egész tartományban, és hosszú ideig az egyetlen lehetőség a fiatalok számára, hogy letehesenek egy záróvizsgát.

Remya Thomas fiatal indiai szerzetesnő, Bhubaneswarban. A Szent József főiskolát vezeti, ahol nehéz családi körülmények között élő lányok és fiúk tanulnak, vagy szakképzésre készülnek. Remya saját életútja egy egyházi iskolában kezdődött. Valamit vissza akar adni, értékeit meg akarja osztani, mesél a missziójáról. Az állami iskolák gyakran rosszul vannak megszervezve, a privát iskolát pedig kevés ember tudja megengedni magának. „Sok ember reménykedik az egyházban!” – válaszol arra a kérdésre, ami az India missziós történetével való kapcsolatra irányul.

Elvis Miti, zambiai. Afrikában akart misszionárius lenni. Azután annyira megragadta őt egy elhanyagolt gyermekeket támogató program, hogy elhatározta, mélyebben beleás ebbe a témába. Lemondta a londoni teológiatanulmányait, ehelyett Dar es-Salaamban szociális munkásként diplomázott. Ma az 50 éves négygyermekes apa projekteket vezet a katolikus egyház számára, valamint egy fájdalomennyhítő

ápolószolgálatot a tanzániai Ndandában – ez egy tarka csapat mindenféle vallási csoportból, plusz a 100 páciens. Neki nincs semmilyen hivatalos tisztsége, csak katolikus laikus. Az ő missziója: „Megpróbálok minden nap többet adni, mint kapni”.

Paul Igbo, nigériai pap, Bajorországban él és a következőket mondja: „Tudtam az üres templomokról Németországban, de nem az én dolgom, hogy megtöltsen őket. Az én küldetésem az, hogy az embereknek a konkrét élethelyzetükben keresztény reménnyel és örömmel átitatott életmódot mutassak fel. Kórházaink és iskoláink vannak. Inkább lelkeletről van szó.” A jövő egyházának küldetése van: klímavédelem, a béke előmozdítása a terror idején, perspektívákat és igazságot teremteni a menekülteknek világszerte.

missio magazin 3/2022

Fordította: Szabó Bernadett

Várjuk olvasóink véleményét

a Népek Missziója hírlevél cikkeiről, valamint a misszióval kapcsolatos kérdéseiket is.

Üzenetet honlapunkon keresztül is lehet küldeni:

<http://papaimisszio.hu>
pmmmisszio@gmail.com

